

ราชภัฏกับธนาคาร

นำเสนอเมื่อ : 10 ก.ค. 2558

เสรี พงศ์พิศ

www.phongphit.com

มหาวิทยาลัยราชภัฏมิประวัติความเป็นมายาวนานกว่า 123 ปี ตั้งแต่เป็นโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์เมื่อปี 2435 ในรัชกาลที่ 5 เปลี่ยนมาเป็นวิทยาลัยครู และจากวิทยาลัยครูมาเป็นสถาบันราชภัฏเมื่อปี 2538 และเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏเมื่อปี 2547 มีอยู่ 40 แห่งทั่วประเทศ

นับตั้งแต่ก่อตั้งมาจนถึงปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏ (ต่อไปนี้จะขอเรียกเพียง **ราชภัฏ**) มีศิษย์เก่าศิษย์ปัจจุบันนับล้านคน เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาและการดำเนินงานของสังคมไทย วันนี้มีความขัดข้องของหมองใจระหว่างราชภัฏกับธนาคารไทยพาณิชย์ เนื่องเพราะการประกาศรับพนักงานโดยไม่มีราชภัฏ

สถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนในประเทศไทยมีอยู่ 170 กว่าแห่ง แต่ละแห่งก็มีชื่อเสียงในความชำนาญ ความรู้ความสามารถแตกต่างกัน เป็น **ทุน** ที่สั่งสมมานานและเป็นที่ยอมรับหรือไม่ยอมรับทั่วไป ไม่ใช่เรื่องแปลก ปัญหาความขัดแย้งแบบนี้จะมีในประเทศไทยเท่านั้นกระมัง

บทความนี้เขียนมาด้วยความปรารถนาดีจากประสบการณ์ที่เคยทำงานกับราชภัฏตั้งแต่เป็นวิทยาลัยครู เป็นสถาบันราชภัฏ ในฐานะกรรมการสภาสถาบันหลายแห่ง และกรรมการสภาใหญ่และสภาวิชาการที่กระทรวงศึกษาธิการ โดยบรรยายพิเศษและเป็นทีปรีชาวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกให้หลายแห่ง

จำได้ว่า ขณะที่มีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ (ที่ออกมากในปี 2538) นั้นมีการให้ความสำคัญกับมาตราแรกที่ว่าด้วยเนื้อหาสำคัญของพรบ.ฉบับนี้ที่บอกว่า **เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น** มีอยู่ครั้งหนึ่งประโยคนี้หายไป และผมเป็นคนทักท้วงว่า และได้ขอให้นำกลับมาใหม่ ซึ่งคณะกรรมการสภาก็เห็นด้วย อยากถามราชภัฏวันนี้เหมือนกันว่า ให้ความสำคัญกับมาตรานี้เพียงใด

เมื่อสถาบันราชภัฏได้เปลี่ยนมาเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ พระราชบัญญัติก็ได้มีการปรับเพียงเล็กน้อยเท่านั้น หัวใจของพรบ.สำคัญยังคงอยู่ และเขียนออกมาได้ดีและอยากให้อ่าน

มาตรา ๗

ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยา เพื่อ ความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้ การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทุนบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทย ฐานะครู

มาตรา ๘ ในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗ ให้กำหนด ภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัย ดังต่อไปนี้ (๑) แสวงหาความจริงเพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญา ท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล (๒) ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม สำคัญในความเป็นไทย มีความรักและผูกพัน ต่อบ้านเกิด อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชน เพื่อช่วยใ้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การผลิตบัณฑิตดังกล่าว จะต้องให้มีจำนวนและคุณภาพสอดคล้องกับแผนการผลิต บัณฑิตของประเทศ (๓) เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรม ของท้องถิ่นและของชาติ (๔) เรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาและนักการเมือง ท้องถิ่นให้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนา ชุมชนและท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

(๕) เสริมสร้างการแข่งขันของวิชาชีพครูผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการ ศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง (๖) ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น (๗) ศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้ เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น รวมถึงการแสวงหาแนวทาง เพื่อ ส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน (๘) ศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริในการ ปฏิบัติภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

วันนี้สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษากำลังอยู่ระหว่างการปฏิรูป หนึ่งในแนวคิดคือการแยกประเภทของสถาบันอุดมศึกษาให้ชัดเจนอย่างน้อย 3 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเน้นความเป็นเลิศด้านวิชาการ หรือ academic excellence เป็นนักวิชาการ อาจารย์ นักวิจัย กลุ่มสองเน้นความเป็นเลิศด้านวิชาชีพชั้นสูง professional excellence เช่น แพทย์ พยาบาล วิศวกร สถาปนิก นักบัญชี ทนายความ (มีสมาคมวิชาชีพให้การรับรอง) กลุ่มสามเน้นความเป็นเลิศเฉพาะทาง competency excellence รับราชการ ทำงานพัฒนา อาชีพต่างๆ

การแยกแยะอาจยังไม่ชัดเจนนัก แต่ก็เป็นเรื่องดีที่จะมีการสร้างกรอบเกณฑ์ตัวชี้วัดที่เหมาะสมกับประเภทของการศึกษา ไม่ใช่เอาเกณฑ์ประเภทหนึ่งไปวัดอีกประเภทหนึ่ง ดอบสนองความต้องการเฉพาะด้านของสังคม และไม่เรียนแบบเหมารวม แบบเรียนอะไรก็ได้ทุกอย่าง ที่สุดทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง ทำอะไรก็ พอกะเทิน อย่างไม่หลงลูกทุ่งเขารองกัน

อยากให้ราชภัฏพิจารณารากเหง้าของตนให้ดี และทบทวนบทบาทหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ 2547รวมทั้งชื่อที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานประหนึ่งให้เป็น จิตวิญญาณ ของสถาบันแห่งนี้ทำใ้ได้ตามนั้น บ้านเมืองต้องเจริญพัฒนาอย่างแน่นอน เพราะวันนี้มีไม่มีการศึกษา เพื่อท้องถิ่น มีแต่การศึกษา เพื่อท้องถิ่น

ที่มา สยามรัฐ วันที่ 8 ก.ค.2558